

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ετελείωσαν. Με άλλους λόγους τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ Δ εν ο γ ι ε ρ, ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ εὐφύστερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ διδακτικώτερα που ἐδημοσιεύσαμεν ἕως τώρα, συντελήσῃ. Τὰ τελευταία καθυστέρησαν ἀναφυλάκδια τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τοῦ 1894 ἐτυπώθησαν καὶ στέλλονται ὅλα μαζί σήμερον εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἔτους ἐκείνου, οἱ ὅποιοι τὰ ἐπερίμενον με τὸσπν ἀνυπομονησίαν. Φανταζόμεθα πλέον τὴν χαρὰν τῶν !...

Καὶ οἱ νέοι συνδρομητὰι δύνανται νὰποκτήσουν τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1894 συμπληρωμένον με τὰ δύο του μυθιστορήματα καὶ με τὴν πληθύν τῶν διηγημάτων του, τῶν ποιημάτων του καὶ τῶν εἰκόνων του, ἀντὶ δραχμῶν 7. ἄδεται, ἀντὶ δρ, 10 χρυσόδεται.

γάλο μεγάλο κ ό κ, τὸ ὅποιον ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς κατεβρόχθισε με μεγάλην μεγάλην ὄρεξιν.

Μετὰ τὸ γ λ υ κ ὀ αὐτὸ διάλειμμα, ἐξηκολούθησεν ὁ περίπατος καὶ ἡ συνομιλία. Ἄλλὰ τώρα τὴν διευθύνει ὁ Μιμῆς καὶ εἶνε πλέον εὐθυμος καὶ ἐλαφρά. Ἐν τούτοις τὰ σοβαρὰ ἐκεῖνα δὲν ἐλησμονήθησαν καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τὸ ἔσπερας ὁ Μιμῆς ἐπῆγγε νὰ κοιμηθῆ χωρὶς φωνῆς καὶ χωρὶς κλάμματα πρὸς μεγάλην χαρὰν ὄλων καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀννέτας, ἡ ὁποία κάθε βράδου ἐπενοῦσε μαζί του πολὺ ἄσχημα.

ΔΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Κωστάκη, γιατί τὸ Πάσχα τρώνε τὰ κόκκινα αὐγά ;
- Οὐφ καὶ οὐ, με ζάλιτες πειά σου τῶπα,
- Καὶ τί μοῦ εἶπες; Μοῦ εἶπες δὲν ζεύρεις.
- Αἶ, αὐτὸ εἶνε.

- Λοιπὸν Κωστῆ, πὼς πηγαίνεις εἰς τὴν τάξιν σου; Εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους;

= Ναι, πατέρα, εἶμαι ὁ εἰρηνοσεδὸς πρώτος!

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τοὺς διαγωνισμοὺς τοὺς προτείνω διὰ τοὺς συνδρομητὰς μου, Κλέοθι καὶ Βίτων. Ἄν εἴθετε καὶ οἱ σὺς συνδρομητὰι, διατὶ τάχα νὰ μὴ λάβετε μέρος ;

Με ὅσα φιλιά καὶ ἄν μου κλείσῃς τὸ στόμα, Ἄττικῆ Νύξ, ἀδύνατον εἶνε νὰ σιωπήσω, νὰ μὴ διακηρύξω τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου καὶ τὴν ἀγαθότητα. Ἀκούσατε, μικροὶ μου φίλοι. Εἰς τὸ λαγεῖόν μου ἡ Ἄττικῆ νύξ ἐκέρδισε μίαν συνδρομὴν τοῦ 1897. Τῆ ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἡ Ἄττικῆ Νύξ μοῦ τὴν ἐπέστρεψε με μίαν ἐπιστολὴν πλήρη ἀγάπης εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὅσοι ἐκρέπε νὰ ὀσ συνδράμουν εἰς τὸ ὠραῖον καὶ ὑψηλὸν σου ἔργον. Μὴ σου κακοφανεῖ ἄν σου στέλλω ὅπως τὴν ἀπόδειξιν τοῦ 97. δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ, δὲν το θέλει ἡ καρδιά μου, ἀγαπητή μου. Ἦθελα νὰ ἠδυνάμην νὰ φανῶ εἰς σὲ ὠφέλιμος καὶ ὄχι νὰ σοι στενάζω καὶ ἐκείνη, τὸ ὅποιον δύναιμι νὰ κάμω με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.» — Πολύ, πολύ με συνηθίσαν τὴν ἐπιστολὴν σου, Ἄττικῆ Νύξ. Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμι νὰ κάμω ἀλλῶς! Ἄρ' οὐ τὸ ἠθέλησεν ἡ τύχη, θά με λαμβάνῃς τὸ προσεχὲς ἔτος δωρεάν. Ἄν δὲ ἐπιμένῃς νὰ πληρώσῃς, τότε εἰμπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς συνδρομητῆριαν κανένα πτωχὸ κοριτσάκι, ἀπὸ ἐκεῖνὰ ἢ οὐ δὲν εἰμποροῦν νὰ δώσουν ἐπτά δραχμὰς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Ἀπριλίου

152. Αεξίγριφος.
Ἐν μόριον κ' ἐν ζῶον μαζί εἰν συνδέσῃ,
Ὁραῖόν τι καὶ εὐδὸς εὐθὺς ἄποτελέσῃ.
Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Τίκου τῶν Δασῶν.

155. Στοιχειδὸ γριφος.
Πᾶν' οἱ κόποι μου χαμένοι,
Βγάσω λά καὶ βάζω νι.
Ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος μένει.
Δὲν ἀκούει λά καὶ νι.
Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Μουζίου Σκιόδα

154. Ἀναγραμματισμός.
Ἐχω πλοῦτη, ἄρχω, εἶμαι μέγας κύριος δε-
[σπότης]
Μὴ με ἀναγραμματίσῃς· θά με τρέμ' ἡ ἀν-
[δραπέτης]
Ἐστὰν ὑπὸ Θερασουβόλου Θ. Ζωιστοπούλου.

155. Σταυρός.
Διὰ τῶν γραμμάτων ΝΕΣΠΑΔΟΟΙ σχηματί-
σον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο νήσων ἀπο-
τελούμενον.

Ἐστὰν ὑπὸ Γεωργίου Ἐμμ. Καρδαμάκη

156. Πυραμίς.
+ Νάναντικατασταθῶσιν οἱ
+ στυροὶ διὰ γραμμάτων
+ οὕτως ὥστε νὰναγινώσκει-
+ ται τὸνομα νήσου τῶν
+ Κυκλάδων· αἱ ὅ σιγ-
μαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν
σταυροῦ ἀποτελέσῃ τὸνομα ἰσθμοῦ, αἱ ὑπε-
ράνω αὐτῶν 4 τὸνομα βασιλείας τῆς Πελοπί-
σου καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν 2 τὸνομα κτηνοῦ.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

157-158. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλιων
1. Οἱ ἐνῆρετοι καὶ καλοὶ ὄνομα καλὸν ἔχουσι.
2. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσεις.

Ἐστὰν ὑπὸ Θερασουβόλου Θ. Ζωιστοπούλου

159-165. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμμα-
τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

Νότος, ὄκνος, θῆλος, γάμος, Κύπρος.
Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Μαρθανίου Δρόμου

164. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀ-
ποτελοῦσι τὸ ὄνομα μῆς τῶν Ἀρπυιῶν.
1, Νηρηΐς. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Θεὸς τῆς
ἀρχαιότητος. 4, Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
Ἐστὰν ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

165. Ἐλλειποσύμφωνον.
Οου-ιι-εσι-ααη.-Οου-ααη-εσι-ειηη.- Οου-
ειηη-εσι-ο-εο.-Οου-ο-εο-οσεια-ααη.
Ἐστὰν ὑπὸ Πέτρου Μ. Σχιάρη

166. Φωνηεντόλοπον.
π-τς-πρτς-νρ- -Δπ-ος-σθν-ς-τ-δκν-γδν
-τς-τς.
Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰανουαρίου 1896

51. Κρίσις (Κρήνη, ἄς). — **52.** Φάρος, λάρος. —
53. Ὁ λύκος. — **54.** Ἐλένη. — **55.** Κ Π — **56.** — **58.** 1, Χοῖρος, 2, Δ Ρ Π Α Λύκος, 3, Βοῦς. — **59.** — **62.** Τῆ Δ Ν προσθήκῃ τῶν γραμμάτων σ καὶ τ σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάστωρ, Μ Μ σκότιος, μαστός, τέρμα. — **63.** Ὁ Δ Λ Δ Α Ἰχθύς. — **64.** Διαφέρουν καθότι ὁ Ι Σ μὲν ῥάπτει μᾶς ἐνδύει, ὁ δὲ κλέπτει μᾶς γ δ υ ν ε ι. — **65.** Μονόλογος. — **66.** ΑΡΗΣ, ΙΡΙΣ (1, Δ Σωπός, 2, Ρινόκερος, 3, ΗΡακλής, 4, Σίτος). — **67.** Τὰ καλὰ κόπη κτώνται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὲς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηρίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἰσχυροὺς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 23-30 Μαρτίου 1896 Ἔτος 18ος. — Ἀριθ. 12

ΚΙΣΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνεχέα· ἴδε σελ. 81)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΚΑΓΕΤΤΗ

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐκεῖνας, ὄρμησαν ἔξω τῆς ἀμά-
ξης.

«Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γιάννης δεικνύων τὴν γραμμὴν τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἐξε-
τείνετο κατὰ μῆκος τῆς μεθορίου.

— Ἄς ἀκούσωμεν ἀκόμη» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Ἐτεῖναν τὸ οὖς, ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν τίποτε πλέον:

— Μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Ὅπως δὴποτε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ φωναὶ ἐκεῖναι ἦσαν φωναὶ ἀγωνίας καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, κάποιος εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν εἰς βοήθειάν του, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ναι, παιδιά, ἐμπρός ! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἄς ὀπλισθῶμεν καλά ! Ποῖος εἰςφέρει τί θάπαντήσωμεν !»

Εὐθὺς ἀμείωσε, ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ Γιάννης ὀπλισμένοι διὰ τουφεκίων, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ὀπλισμένοι διὰ πολυκρότων, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Εὐδρὸμου Οἰκίας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐφύλαττε μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν, ἡ Κορνηλία με τοὺς δύο σκύλους.

Ἠκολούθησαν, ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ λεπτά, τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, τείνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ οὖς, διὰ νὰκούσουν. Ἄλλ' οὐδεὶς ἤχος ἐτάρασε τὴν ἡσυχίαν τοῦ δάσους. Ἐν τούτοις ἦσαν βέβαιοι ὅτι αἱ φωναὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ὄχι ἀπὸ πολὺ μακρῶς ἀπόστασιν.

«Μήπως μᾶς ἐφάνη ; παρετήρησεν ὁ Κασκαμπέλ.
— Ὅχι πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-

νης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἤπατήθημεν τόσῳ. Ἄ ! ἄκουσε ! Κάποιος ἐκράζε πραγματικῶς, ἀλλὰ τώρα ἡ φωνὴ δὲν ἦτο ἀνδρική, ὅπως τὴν πρώτην φοράν. Ἦτο φωνὴ γυναικός, ἡ παιδίου, καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ καὶ ὑπὸ τὸν πυκνὸν πέπλον τῶν δένδρων, δὲν διέκρινέ τις τίποτε πέραν ὀλίγων μέτρων διαστήματος. Ὁ Μακρολέλεκας εἶχε προτείνῃ νὰ συμπαραλάβουν ἕνα τῶν φανῶν τῆς ἀμάξης' ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ δὲν το παρεδέχθη, διότι ἐφρόνεε δικαίως ὅτι συνετώτερον ἦτο νὰ μὴ φαίνωνται.

Ἄλλως ἦτο εὐκόλον νὰ ὀδηγηθοῦν ἀπὸ τὰς κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι ἠκούοντο ὀλονὲν εὐκρινέστεραι. Τῷοντι δὲ μετὰ πέντε λεπτά, προχωρήσαντες ἐντὸς τοῦ δάσους ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐφθασαν εἰς ἕν μέρος, ὅπου δύο ἄνδρες κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μία γυνή, γονατισμένη πλησίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του με τὰς χεῖράς τῆς.

Τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχον ἀκουσθῆ τελευταίως αἱ κραυγαί.
« Ἐλάτε ! Ἐλάτε ! τοὺς ἐσκότωσαν ! » ἐκράζεν ἰνδιστῆ, εἰς διάλεκτον σιουικιῆν, τὴν ὁποίαν ἄν ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ... « Εἶνε νεκρός ! » εἶπε.

Καὶ ἦτο τῷοντι. Μία σφαῖρα διατρύπησασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κεραυνοβολήσῃ. Καὶ τώρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν ἰνδικὴν καταγωγὴν ; Ἦτο νέα ἡ γραῖα ; Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν εἰς τὸ σκότος' ἄλλως ἡ γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἔλεγε πὼς εὐρέθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο ἐγκλημα. Τὸ μάλλον

Ἡ Καγέττη

Ἄλλως ἦτο εὐκόλον νὰ ὀδηγηθοῦν ἀπὸ τὰς κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι ἠκούοντο ὀλονὲν εὐκρινέστεραι. Τῷοντι δὲ μετὰ πέντε λεπτά, προχωρήσαντες ἐντὸς τοῦ δάσους ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐφθασαν εἰς ἕν μέρος, ὅπου δύο ἄνδρες κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μία γυνή, γονατισμένη πλησίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του με τὰς χεῖράς τῆς. Τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχον ἀκουσθῆ τελευταίως αἱ κραυγαί. « Ἐλάτε ! Ἐλάτε ! τοὺς ἐσκότωσαν ! » ἐκράζεν ἰνδιστῆ, εἰς διάλεκτον σιουικιῆν, τὴν ὁποίαν ἄν ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ... « Εἶνε νεκρός ! » εἶπε. Καὶ ἦτο τῷοντι. Μία σφαῖρα διατρύπησασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κεραυνοβολήσῃ. Καὶ τώρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν ἰνδικὴν καταγωγὴν ; Ἦτο νέα ἡ γραῖα ; Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν εἰς τὸ σκότος' ἄλλως ἡ γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἔλεγε πὼς εὐρέθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο ἐγκλημα. Τὸ μάλλον

Ἄλλως ἦτο εὐκόλον νὰ ὀδηγηθοῦν ἀπὸ τὰς κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι ἠκούοντο ὀλονὲν εὐκρινέστεραι. Τῷοντι δὲ μετὰ πέντε λεπτά, προχωρήσαντες ἐντὸς τοῦ δάσους ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐφθασαν εἰς ἕν μέρος, ὅπου δύο ἄνδρες κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μία γυνή, γονατισμένη πλησίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του με τὰς χεῖράς τῆς. Τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχον ἀκουσθῆ τελευταίως αἱ κραυγαί. « Ἐλάτε ! Ἐλάτε ! τοὺς ἐσκότωσαν ! » ἐκράζεν ἰνδιστῆ, εἰς διάλεκτον σιουικιῆν, τὴν ὁποίαν ἄν ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ... « Εἶνε νεκρός ! » εἶπε. Καὶ ἦτο τῷοντι. Μία σφαῖρα διατρύπησασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κεραυνοβολήσῃ. Καὶ τώρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν ἰνδικὴν καταγωγὴν ; Ἦτο νέα ἡ γραῖα ; Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν εἰς τὸ σκότος' ἄλλως ἡ γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἔλεγε πὼς εὐρέθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο ἐγκλημα. Τὸ μάλλον

επειγον ητο να μεταφερθη εις την αμαξαν ο ανθρωπος εκεινος, ο οποτος ανεπνεεν ακομη και να τω δοθωσιν αι πρωται βοθησαι, η ταχυτης των οποιων ισως θα τον εσωσεν. "Οσον αφορα το πτωμα του συντροφου του, θα επανηρχοντο την επιουσαν δια να το θαψουν.

Ο Κασκαμπέλ, βοηθούμενος υπό του Γιάννη, εσήκωσαν τον τραυματιαν από τους ώμους, εν ω ο Αλέκος και ο Μακρολελέκας τον έπιασαν από τους πόδας. Είτα, στραφείς προς την γυναίκα,

« Ακολουθήσε με ! » τή είπεν.

Εκείνη, χωρίς διαταγών ηρχισε να βαδίζει πλησίον του τραυματίου, προσπαθούσα όλονεν να σταματήσει δι' ενός μανδουλιου το αίμα, το οποίον εξέκολούθει να ρέη εκ του στήθους του.

Δεν ητο δυνατόν να βαδίσουν ταχέως. Ο ανθρωπος ητο βαρύς· εκτός τούτου έπρεπε να τον μεταφέρουν μετά πολλής προσοχής, χωρίς να τον σείουν βιαίως.

Επί τέλους μετά είκοσι λεπτά, εφθασαν όλοι εις την Εύδρομο Οικία ν άνευ άπεικταίου.

Η Κορνηλία και η μικρά Ναπολέαινα, φοβούμεναι μήπως ηθέλε ταις συμβῆ τίποτε κατά την άπουσίαν των, τούς περιέμενον μετά μεγάλης αγωνίας.

« Γρήγορα, Κορνηλία, άνεκραξεν ο Κασκαμπέλ, νερό, πανιά και ό,τι χρειάζεται δια να σταματήσει η αιμορραγία, είδεμη ο κακομοίρης αυτός θα πεθάνη !

— Καλά, καλά, απήντησεν η Κορνηλία. Δίγα λόγια και άρσέ με να κάμω εκείνο που ξεύρω ».

Και τῷ όντι ηξέυρεν η Κορνηλία, διότι πολλάκις είχε λάβη άφορμήν να περιποιηθη τραύματα, ως εκ του επαγγέλματός της.

Ο Μακρολελέκας ηπλωσεν εις το πρώτον διαμέρισμα εν στρώμα επί του οποίου απέθεσαν το σώμα. Υπό το φῶς του λαμπτήρος τῆς όροφῆς ηδυνήθησαν τότε να ιδωσι το πρόσωπόν του, ώχρότατον ηδη ως έτοιμοθανάτου και συγχρόνως το τῆς Ινδῆς, η οποία είχε γουατίση πλησίον του.

Ητο νεαρά κόρη, δεκαπέντε η το πολύ δεκαεξ έτών.

— Τί θέλει αυτό το κορίτσι; ηρώτησεν η Κορνηλία.

— Είνε εκείνη που ακούσαμεν τες φωνές της, απεκρίθη ο Γιάννης· την ηύραμε πλησίον του πληγωμένου »

Ουτος ητο ανηρ τεσσαράκοντα πέντε έτών περίπου, με κόμην και γενειάδα μιξοπόλιον, εύρωστος, ύψηλός, συμπαθοῦς φυσιογνωμίας, ο δραστήριος χαρακτήρ του οποίου έφαινετο μεθ' όλην την ώχρότητα του προσώπου του και μολωτόν δέν ηδύνατο τις να ιδη το βλέμμα του υπό τα κλειστά βλέφαρα. Από καιρού εις καιρόν στεναγμοί εξέφευγον

εκ των χειλέων του· αλλά δέν έπρόφερε καμμίαν λέξιν, ώστε να δυνηθούν να γνωρίσουν εις ποίαν εθνικότητα ανήκεν.

Όταν έγυμνώθη το στήθος του, εφάνη μία πληγή εγχειριδίου, μεταξυ τῆς τρίτης και τῆς τετάρτης πλευράς. Το τραύμα ητο άρα γε θανατηφόρον; Μόνον ιατρός θα ηδύνατο ναπορκηθῆ. Εκτός πάσης άμφιβολίας έφαινετο ότι το τραύμα ητο βαρύτατον.

Εν τούτοις, επειδή η πρόσκλησις ιατροῦ ητο αδύνατος προς το παρόν, έπρεπε κατ' ανάγκην να περιορισθούν εις τας ιατρικάς γνώσεις τῆς Κορνηλίας και εις τα φάρμακα, τα όποια περιεχε το μικρόν φαρμακείον τῆς αμάξης. Δια τούτων εύτυχῶς, η αιμορραγία η οποία εδύνατο να επιφέρη εντός ολίγου τον θάνατον, εσταμάτησεν. Αργότερα θα εβλεπον εάν, εν τῇ καταστάσει εκείνη τῆς επιφόδου εξαντλήσεως, θα ητο δυνατόν η όχι να μεταφερθη ο ανθρωπος εκεινος εις το πλησιέστερον χωρίον.

« Τώρα Κορνηλία, ηρώτησεν ο Κασκαμπέλ μετά το πλύσιμον τῆς πληγῆς και την έπίσχεσιν του αίματος, τί θα κάμωμεν ;

— Τώρα πρέπει να βάλωμεν τον δυστυχή αυτόν εις το κρεβάτι μας, απεκρίθη η Κορνηλία· εγώ θα μείνω άγρυπνη πλησίον του, δια να του αλλάζω την πληγήν, όταν χρειασθῆ.

— Όλοι θα μείνωμεν άγρυπνοι, απεκρίθη ο Γιάννης. Και μήπως είμπορούμεν να κοιμηθώμεν ; Έπειτα πρέπει να έχωμεν καλά τον νοῦν μας· εδῶ τριγύρω είνε δολοφόνοι ! »

Ο Κασκαμπέλ, ο Γιάννης και ο Μακρολελέκας μετέβησαν τον τραυματιαν εις το τελευταίον διαμέρισμα και τον εξέηλωσαν επί τῆς κλίνης.

Εν ω δέ η Κορνηλία έμενε παρά το προσκεφάλαιον, περιμένουσα εις μάτην νκούση μίαν του λέξιν, η νεαρά Ινδή, τῆς οποίας διηρμήνευε τα σινουκικά ο Κασκαμπέλ, διηγείτο την ιστορίαν της.

Ητο ίθαγενής, ανήκουσα εις μίαν των αυτοχθόνων φυλών τῆς Αλάσκας. Είς την έπαρχίαν ταύτην, προς βορρᾶν και προς νότον του μεγάλου ποταμοῦ Γιουκόν, ο οποτος ρέει εξ ανατολῶν προς δυσμάς, συναντᾶ τις πολυαριθμους φυλάς, νομάδας η μονίμους, π.χ. τούς Κο Γιουκόν, οι όποιοι αποτελοῦν την κυριωτέραν και την άγριωτέραν ίσως, τούς Νεβικαργούτους, τούς Ταναγᾶς, τούς Κοτσο-Κουτσέν και παρά τας εκβολάς του ποταμοῦ, τούς Παστολικούς, τούς Πρίμσκους, τούς Μελιμούτους και τούς Ίνδογλέτους.

Είς την φυλήν αυτήν ανήκεν η νεαρά Ινδή, η οποία ώνομάζετο Καγέττη.

Η Καγέττη δέν είχεν ούτε πατέρα,

ούτε μητέρα, ούτε κανένα από τούς συγγενείς της. Όχι μόνον οικογένεια κατεστράφησαν και εξέλειψαν ούτως, αλλά και φυλαί όλόκληροι, ών ουδέ ίχνος σώζεται πλέον εν Αλάσκα.

Όρρανή η Καγέττη διηυθύνετο προς νότον δια μέσου των χωρῶν εκείνων, τας οποίας κάλλιστα έγνώριζεν, ως διελευσα αυτᾶς πολλάκις με Ίνδους νομάδας. Ο σκοπός της ητο να μεταβῆ εις την Σίτκαν, την πρωτεύουσαν, δια να εισέλθη εις την ύπηρεσίαν κανενός ρώσου υπαλλήλου. Μόνον το πρόσωπόν της αν εβλεπαν, θα την εδέχοντο ευχαρίστως. Ητο ώραιότατη μελαγχροινή, έχουσα μαύρους οφθαλμούς με μακράς βλεφαρίδας και άφθονον μελανήν κόμην, μόλις συγκρατούμενην υπό τῆς διερωτῆς καλύπτρας τῆς κεφαλῆς. Μετρίως αναστήματος, ητο κομψή και χαρίεσσα, μεθ' όλον τον βαρύν αυτής έπενδυτήν.

Είνε γνωστόν ότι παρά ταις Ινδικαίς ταύταις φυλαίς τῆς Βορείου Αμερικῆς, πιδία και κοράσια, αναπτύσσονται ταχέως. Δεκαετῆ τα παιδία, εϋθυμα άλλως και ζωηρότατα, μεταχειρίζονται μετ' εκτάκτου δεξιότητος το τυφέκιον και τον πέλεκυν. Δεκαπέντε έτών τα κοράσια υπανδρεύονται, και από τόσφ τρυφεράν ηλικίαν γίνονται μητέρες λαμπραί. Η Καγέττη λοιπόν είχε σοβαρότητα και φρόνησιν ανωτέραν τῆς ηλικίας της, την ισχύν δε του χαρακτήρός της απεδείκνυε το μακρόν ταξείδιον το οποίον είχεν επιχειρήσει. Ωδοιπόροι ηδη πρό ενός μηνός, κατερχομένη προς τα νοτιοδυτικά τῆς Αλάσκας, είχε δε φθάση ηδη εις την στενήν εκείνην λωρίδα γῆς, την συνορεύουσαν με τας νήσους, όπου κεῖται η πρωτεύουσα, όταν διερχομένη το δάσος ηκουσε δύο πυροβολισμούς και κατόπιν άλληλπίδας κραυγᾶς εις απόστασιν εκατόν βημάτων.

Ησαν αι ίδιαι κραυγαί, αι όποιαί είχαν ακουστῆ μέχρι τῆς Εύδρομο Οικίας.

Όρμησεν άμέσως με γενναίότητα η Καγέττη προς το μέρος εκείνο, αλλά μόλις ηδυνήθη να διακρίνη δύο άνδρας, φεύγοντας δια μέσου των δένδρων. Προφανῶς δέν εβράδυναν να έννοήσουν ότι τούς είχε τρομάξη εν παιδίον και μετ' ολίγον έπίστρεφον δια να ληστεύσουν τα θύματά των, όταν η άφιξις των Κασκαμπέλ τούς έτρόμαξεν—αυτήν την φοράν σοβαρώς.

Επί τῆ θεᾶ των δύο εκείνων ανδρῶν, κατακειμένων επί του εδάφους, του ενός νεκροῦ ηδη, του άλλου· μόλις αναπνέοντος, η Καγέττη έκραξεν εις βοήθειαν μεγαλοφώνως και γνωρίζομεν πλέον τί συνέβη. Αί πρώται κραυγαί τας οποίας είχαν ακούσει οι Κασκαμπέλ ησαν των θυμάτων, αι δευτεραι τῆς νεαρᾶς Ινδῆς.

« Επειτα συνέχεια »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η νύξ παρήλθε χωρίς κανέν άπεικταίου. Οι δολοφόνοι, εκ μέρους των οποίων οι εν τῇ Εύδρομο Οικία έφοδούντο καμμίαν προσβολήν, είχαν φύγη προφανῶς μακράν του τόπου του εγκλήματος.

Η κατάστασις του τραυματίου ητο πάντοτε η αυτή—δηλ. επικίνδυνος.

Είς την περίστασιν αυτήν η Καγέττη εφάνη πολύ χρήσιμος, ως βοηθός τῆς Κορνηλίας. Υπήγει και συνέλεξε μερικᾶς βοτάνας, των οποίων έγνώριζε την αντισηπτικὴν ιδιότητα, τας εξεμάτισε και εις το νερόν εκείνο έβρεξε πανία, τα όποια εθεσεν επί τῆς πληγῆς. Κατ' αυτον τον τρόπον, ουτε σταγὼν αίματος δέν εξέηρχετο πλέον.

Την πρωίαν παρετηρήθη ότι ο τραυματίας ηρχισε ν' αναπνῆ εύκολώτερον· αλλά μόνον στεναγμοί εξέφευγον των χειλέων του. Ουθ' ακομη δέν ητο δυνατόν να μάθουν τίς ητο, πόθεν ηρχετο, πῶς επήγγαιεν, υπό ποίας περιστάσεις αυτῶς και ο σύντροφός του προσεδλήθησαν υπό των δολοφόνων και ποιοι να ησαν άρα γε εκεινοι.

Όπωςδήποτε, αν το εγκλημα είχεν ως σκοπόν την κλοπήν, οι κακούργοι, αναγκασθέντες να φύγουν επί τῆ θεᾶ τῆς νεαρᾶς Ινδῆς και κατόπι των Κασκαμπέλ, είχαν αποτύχη. Περί τούτου ουδεμίς υπήρχεν άμφιβολία, διότι ο Κασκαμπέλ, ανασηκῶσας τα ένδύματα του τραυματίου, εύρε ζώνην δερματίνην δεμένην περι την όσφύν του και περιέχουσαν πλήθος χρυσῶν νομισμάτων, ρωσικῶν και αμερικανικῶν, τα όποια απετέλουν εν συνόλω ποσὸν περίπου δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων. Τα χρήματα ταῦτα εφυλάχθησαν ασφαλῶς, δια να τοδοθῶσιν εν καιρῷ τῷ δεόντι. Εγγραφα δέν εύρέθησαν επ' αυτοῦ εκτός μικροῦ σημειωματαρίου με ολίγας σημειώσεις, άλλας μεν ρωσιστι άλλας δε γαλλιστι γεγραμμένας. Αλλά καμμία εξ αυτων δέν έμαρτύρει ποῶς ητο ο άγνωστος εκεινος.

« Επειτα συνέχεια »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ — ΔΥΣΙΣ

Πρωί-πρωί ο ήλιος ανατέλλει, απ' την ώρατα Ανατολή, Το εσπέρας δῦει σάν ξανθὸ κοπέλα, πῶ τα ματάκια του σφαλεῖ

Ο ύπνος πλὴν ἔτῃ δῦσι πρὶν τον κρυφὴ ἀφίνει προσταγῆ [πάρη να βγοῦνε τ' άστρα, τάργυρο φεγγάρι, [γάρη,

πιτσά να φέγγουνε τῇ γῆ.

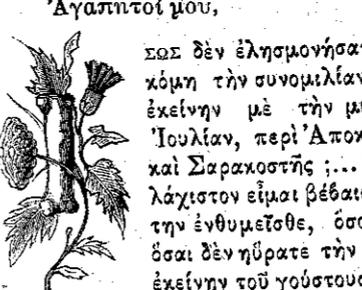
Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Έξ ανέχδου συλλογῆς]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Αγαπητοί μου,

Αλήθεια, τί ηθέλα εγώ να σας γράψω τέτοια πράγματα ! Από την επιστολήν εκείνην, δέν παρέρχεται σχεδόν ημέρα χωρίς η καλή μου φίλη Διάπλασις, με το αγαθόν εκείνο και ευχλωτόν μειδιάμα της, να μου ειπή :

— Κύριε Φαίδων, ο τάδε μικρός μου φίλος μου γράφει ότι δέν συμφωνεί με όσα εγράφατε δια την Αποκρηάν και δια την Σαρακοστήν ! Κύριε Φαίδων, η τάδε μικρά μου φίλη μου γράφει ότι δέν συμφωνεί καθόλου, μα καθόλου, με την ιδέαν σας !

Αυτά μου λέγει το στόμα τῆς Διαπλάσεως, αλλά το μειδιάμα της μου λέγει και κάτι άλλο ακομη :

« Κύριε Φαίδων, μὴν ακούτε ! να γράφατε σεῖς την ιδέαν σας και έννοια σας ! Έχω πεποιθήσιν ότι θα είνε η πιό σωστή. Είξεύρω ότι τα παιδία μορφαζουν κάποτε όταν οι λόγοι των μεγαλητέρων είνε κάπως αυστηροί. Αλλά αυτό δέν πειράζει. Θα ελθη εποποχή ναναγνωρίσουν ότι καλά τα λέγετε καλά τα συμβουλεύετε. »

Να σας είπω τῆν αλήθεια ; Με όλην αυτήν την πολῦτιμον ενθάρρυσιν τῆς καλῆς μου φίλης, εξακολουθῶ να εἶμαι λυπημένος. Ναι, λυπημένος. Διαιτι να γράψω ότι προτιμῶ την Σαρακοστήν από την Αποκρηάν, την προσευχήν και την εργασίαν από την άργίαν και την διασκεδασίαν ; Διαιτι ναναγκάσω μερικους και μερικᾶς να διαμαρτυρηθούν ; Διαιτι να μη γράψω πάντοτε κατά τας εύχᾶς και κατά τας ιδέας των μικρῶν μου φίλων ; Αρά γε κατ' αυτον τον τρόπον δέν θα τοις ημην αγαπητότερος και αι επιστολαί μου δέν θανεγινώσκοντο με περισσότερον ενδιαφέρον ; Διαιτι να φαίνωμαι κακός ; Είξεύρω ότι πολλοί, πολλοί από τούς μικρούς μου φίλους εύρον την ιδέαν μου όρθήν. Αλλά αυτοί εσιώπησαν, άλλ' αυτοί δέν έγγραφαν τίποτε. Μόνον όσοι δέν εσυμφώνησαν έγγραφαν και διεμαρτυρήθησαν. . . Και όμολογῶ ότι αι επιστολαί των μ' ελύπησαν και ακομη εξακολουθῶ να εἶμαι λυπημένος. . .

Σας αγαπῶ τόσον πολύ, θέλω τόσον να εἶμεθα σύμφωνοι, επιθυμῶ τόσον να

ζῶμεν εν άρμονία, ώστε—θά το πιστεύσετε ;—άργισα να συλλογίζωμαι σοβαρά ότι έπρεπε ναλλάξω ιδέαν και καμμίαν ημέραν να σας γράψω τα εναντία. Αλλά ελα πάλιν πῶς έφοδούμην την Διάπλασιν ! Αυτή έχει την πεποίθησιν ότι η ιδέα μου είνε η πιό σωστή· τί θα εξέφραζε λοιπόν το μειδιάμα της, αν μ' εβλεπεν εξαφνα νασπασθῶ την ιδέαν των μικρῶν επιστολογράφων, οι όποιοι διεμαρτυρήθησαν ;

Τέλος πάντων κάτι έπρεπε να γίνη. Αλλά τι και εγώ δέν ηξέυρα. . .

Είνε αλήθεια εκείνο που λέγουν ότι ο καιρός τα διορθώνει όλα. Επέρασεν ο καιρός και μαζί του έέρασε και η Σαρακοστή. Δόξα σοι ο Θεός ! Αναστένεζα σάν να μου έφυγεν ένα βάρος από το στήθος. Πάλιν άργία, πάλιν έορταί, πάλιν διασκεδάσεις, πάλιν θεάματα, πάλιν φαγοπότια ! Και αυτήν την φοράν τι ατελείωτη διασκεδασίς ! Πάσχα μαζί και Όλυμπιακοί Αγῶνες ! Χαρήτε, μικροί μου φίλοι, χαίρομαι κ' εγώ μαζί σας. Ελάτε να κάμωμεν Χριστός τός Άνεστη ! Περασμένα ξεχασμένα. Ίδου ημέραι δια να άπόζημωθῆτε. Ένα μήνα σχεδόν το Σχολείον δέν θα το ιδῆτε, το βιβλίο δέν θα το ανοίξετε, το εργόχειρον δέν θα το πιάσετε. . . Τύχη έφέτος ! Και τί άλλην μεγαλητέραν και καλλιτέραν ικανοποίησιν ηθέλαν οι δυσηρεστημένοι ; Είς το πείσμα μου θα διασκεδάσουν περισσότερον και από την Αποκρηάν. Αλλά όχι πείσματα σήμεραν. Χριστός Άνεστη ! Ειρήνη και αγάπη. . . Ελάτε να φιληθούμε !

Εἶμαι κακός . . . χωρίς άλλο εἶμαι κακός . . . Φαντασθῆτε ότι και αυτήν ακομη την στιγμὴν μου έρχεται . . . να σκεφθῶ δια το καλόν σας, να σας δώσω μίαν συμβουλήν ! Ναι, ιδου τί έχω να σας είπω : Να μη ξεχάσετε το Σχολείον σας, να μη ξεχάσετε το βιβλίο σας, να μη ξεχάσετε το εργόχειρόν σας. Να εύρίσκετε πάντοτε ολίγον καιρόν, και εν τῷ μέσῳ των διασκεδάσεων, δια να μελετᾶτε και να εργάζεσθε. Η εργασία αξίζει καλλιτέρα από την διασκεδασίαν και έπειτα όταν θα ελθουν πάλιν αι ημέραι τῆς εργασίας, θα σας φανούν πολύ βαρεῖται, αν τώρα το ρίψετε έξω όλως διόλου.

— Πάλι τα ίδια, κύριε Φαίδων ! Μάλιστα, πάλι τα ίδια. Τέτοιοι εἶμαι δέν είμπορῶ ναλλάξω. Όσοι θέλετε πάλιν να με λυπήσετε με διαμαρτυρίας, εδῶ εἶμαι, ετοιμοσ με λυπηθῶ. Αλλά θα έχω τουλάχιστον την συνείδησίν μου ήσυχην, ότι σας είπα ότι έπρεπε να σας είπω. Αυτό κάμνει όποιος αγαπᾶ αληθινά.

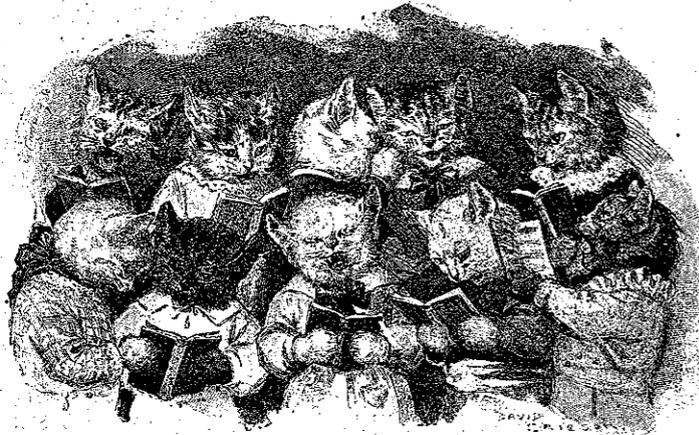
Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΩΝΗΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι-ντο.

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ

Έσπασε το βραχιόλι της Μαρίας και μερικές χάνδρες έπεσαν εις το πάτωμα. Τās ειδεν ο μικρός Άνδρας, ο αδελφός της Μαρίας και τας έμάζευσε. Άλλες ησαν κόκκινες, άλλες γαλάζιες, άλλες κίτρινες.

— Ξεύρω έγω τι θα κάμω, εκέκθη ο Άνδρας. Θα τας κρύψω μέσα στο χωμα, όπως εκρυψε προχθές η μητέρα και φασόλια, και έλεγε πως σε λίγον καιρό θα έχωμεν πολλά, πολλά φασόλια, πολύ περισσότερο από εκείνα που έφύτευσε. Έτσι κ' έγω τώρα. Θα φυτέψω αυτές τες χάνδρες και ύστρ' από λίγον καιρό θα έχω ένα σωρό χάνδρες και θα τες δώσω της Μαρίας να χαρή.

Τότε ο μικρός Άνδρας κατέβη εις τον κήπον, επήρε ένα φυλάκι, όπως είχε κάμη η μητέρα του, άνοιξε μία τρύπα εις το χωμα και έβαλε μέσα δύο χάνδρες κόκκινες. Ύστερα άνοιξε μίαν άλλην και έβαλε μέσα δύο χάνδρες γαλάζιες και ούτω καθεξής, έως ότου τας έφύτευσεν όλες.

Την άλλην ημέραν επήγε να ιδη αν εις την θέσιν όπου τας είχε βάλη, έφύτρωσεν κανένα πράσινο σημάδακι, όπως έφύτρωσεν εις την θέσιν όπου η μητέρα του είχε φυτέυση τα φασόλια. Τίποτε!

Έσκέφθη ότι ητο ενωρίς ακόμη, διότι και τα φασόλια της μητέρας εκάμαν όκτώ ημέρας να φυτρώσουν. Τότε μάλιστα είχε ξεφυτέυση ένα, δια να δείξη εις την Μαρίαν και εις τον Άνδραν πως είχε φουσκώση και δια να τους κάμη να πιστεύσουν ότι το μικρό εκείνο πράσινο βλαστάρι που έβλεπαν, εβγαίνει απ' αυτό το ίδιο φασόλι.

Έπερίμενε λοιπόν όκτώ ημέρας, έως την Κυριακήν. Άλλά πάλιν τίποτε, τίποτε!

Έξεφύτευσε μία χάνδρα. Ητο άπαράλλακτη όπως την είχε φυτέυση ούτε έφουσκωσεν, ούτε πράσινον φύτρον είχε. Τότε, θυμωμένος, έδειξε την χάνδραν εις την μητέρα του και την έρώτησε γιατί δεν έφύτρωσε και αυτή, σαν τα φασόλια.

Άλλά η μητέρα τω άπήνησεν ότι δεν φυτρώνει κάθε πράγμα που έχει σχήμα ή χρώμα σπόρου. Δια να φυτρώση πρέπει να το έχη κάμη ή γη, πρέπει να προέρχεται από το ίδιο φύτρον. Και δια να πιστεύση τω έδωκε σπόρον ραδικιάς, ο Άνδρας τον έφύτευσε μόνος του και ύστερον από όλίγας ημέρας είχε σγουρά και τρυφερότατα ραδικία.

Ω, τώρα ο Άνδρας είνε πολύ χαρούμενος! Τώρα πλέον ειξεύρει τι φυτρώνει και τι δεν φυτρώνει!

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΝ

Ένα σύννεφον έπερνούσε απ' επάνω από άγρούς, τους όποιους εφλόγιζε και κατέκαιεν ο θερινός ήλιος, χωρίς να ρίψη ούτε μίαν σταγόνα επί του άυχημοϋ εκείνου τόπου. Όταν εφθασεν εις την θάλασσαν, εστάθη και ήρχισε να βρέχη ραγδαίως. Κατόπιν υπήγεν εις το βουνόν και εκαυχήθη δια την γενναιοδωρίαν του.

«Ωραία γενναιοδωρία μά την αλήθειαν! ειπε το βουνόν. Εντρέπομαι δια λογαριασμόν σου. Εμπορούσες να σώσης αυτόν τον διψασμένον τόπον, αν έρριπτες ολίγας σταγόνας επάνω του. Η θάλασσα τι ανάγκη είχεν από τα νερά σου; Έυεργετών ασκόπως τους πλουσίους, κλέπτεις τους πτωχούς οι όποιοι έχουν πραγματικώς ανάγκην της εύεργεσίας σου.»

[Κατά τον μύθον του ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

Έκ της σειράς των θαυμάτων του αρχαίου κόσμου, επροτίμησα, μικροί μου φίλοι, να σας όμιλήσω σήμερα περί του Ολυμπίου Διός. Ως γνωρίζετε, εις την Ολυμπίαν ετελοϋντο άλλοτε οι Ολυμπιακοί Άγώνες, η αναβίσις των όποιων κρατεί σήμερα αναστάτους τας Άθήνας. Εις την Ολυμπίαν υπήρχε Ναός του Διός—τα ερείπια του όποιου σώζονται μέχρι σήμερα, — έντός δε του Ναού τούτου υπήρχε το περίφημον άγαλμα του Φειδίου, ο Ζεύς, καθήμενος επί θρόνου, ως βλέπετε εις την παρατιθεμένην εικόνα και κρατών εις την χείρα την Νίκην. Ποσάκις αρχαίοι Ολυμπιονίκαι, πρὸ του Άγώνος, δεν προσηυχθήσαν ενώπιον του αγάλματος τούτου, ζητούντες παρά του Διός την Νικην! Το άριστούργημα τούτο της αρχαίας τέχνης συνδέεται λοιπόν στενότετα με τους Ολυμπιακούς Άγώνας, οι όποιοι και πάλιν έγιναν το ζήτημα της ημέρας, όχι μόνον εις την αρχαίαν αυτών πατρίδα αλλά και εις όλον τον πολιτισμένον κόσμον.

Ο Ολύμπιος Ζεύς ητο κατεσκευασμένος εκ χρυσοϋ και ελέφαντος. Δια της άριστεράς εκράτει σκήπτρον, δια της δεξιᾶς την Νίκην, επίσης χρυσελεφάντινον. Ο θρόνος εφ' ου εκάθητο, εστηρίζετο επί τεσσάρων κίωνων, εκοσμείτο δε δια πολυτίμων λίθων και διαφόρων ζωγραφιών και αναγλύφων. Εις το άνω μέρος του θρόνου εικονίζοντο έδωθεν μὲν αἱ τρεῖς Ωραῖ, εκέθεν δὲ αἱ τρεῖς Χάριτες. Οι πόδες του καθήμενου θεοϋ εστηρίζοντο επί υποπόδιου, φέροντος λέοντας χρυσοϋς και τον Θησέα παλαίοντα προς τας Αμαζόνιας. Εκτός τούτων και άλλαι παραστάσεις θεῶν και ήρώων εκόσμουον το σύνολον.

Άλλ' οιαδήποτε περιγραφή δεν θα ητο ικανή να σας δώση ιδεάν της καλλονῆς και της μεγαλοπρεπειᾶς του αγάλματος. Ο Ολύμπιος Ζεύς θεωρεῖται όχι μόνον ως το κάλλιστον έργον του μεγάλου Φειδίου, αλλά και ως το περιφανέστερον και θαυμαστότερον έργον της αρχαίας τέχνης.

Επί του βάθρου του αγάλματος υπήρχεν η εξής επιγραφή:

Φειδίας Χαρμίδου υἱός Αθηναῖος μ' εποίησεν

Ο βλέπων τον Ολύμπιον Δία κατελαμβάνετο υπό θαυμασμόν, διότι ο τεχνίτης κατώρθωσε να κεικονίση εξαισιώς τον «πατέρα ανδρων τε θεων τε», τον παντοδύναμον Δία, εν όλω τω μεγέθει της σοφίας αυτοϋ και της αγαθότητος. Δια τούτο οι αρχαίοι έλεγον: Η αυτοϋ ο Θεοϋ κατήλθεν εις την γην, η ο Φειδίας άνήλθεν εις τον ούρανόν. Έθεωρεῖτο δε δυστυχής ο μη

κατωρθώσας να ιδη μίαν φοράν τουλάχιστον εις την ζωήν του τον Ολύμπιον Δία.

Πότε και πως εξηφανίσθη το θαύμασιν τούτο έργον, δεν είνε ακριβώς γνωστόν. Οτι οι Ρωμαίοι άπεπειράθησαν να μετακομίσωσιν αυτό εις Ρώμην, είνε βέβαιον άλλ' ότι το άγαλμα μετεκομίσθη εις Κωνσταντινούπολιν επί Θεοδοσίου του Μεγάλου και ότι κατεστράφη μετά των πυρποληθέντων ανακτόρων, δεν βεβαιούται ιστορικώς. Το πιθανότερον είνε ότι το άγαλμα κατεστράφη μετά του ναοϋ, ο όποιος εκάει επί Θεοδοσίου του Μικροϋ.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΜΑ]

[Συνέχεια. Ύδ σελ. 85]

— Το ίδιο όνομα! ειπεν η Κυρία Ένσορτ παράδοξος σύμπτωσις πραγματικώς! Άλλ' απορώ πως ένα παιδί του δρόμου μπορεί να όμοιάζη τόσο με τον άγγελό μας! προσέθεσε μ' ελαφρόν μειδίαμα.

— Δεν είνε διόλου παιδί του δρόμου, αγαπητή μου! είνε τρυφερό, λεπτοκαμωμένο και πολύ εύγενικό. Θα το ιδής και θα κρίνης μόνη σου, γιατί θα έλθη χωρίς άλλο σήμερα με τη μικρή του φίλη. Το καίμενο το κορίτσι θέλει τόσο πολύ να πωλήση την Έσμεράλδαν και το άγόρι θέλει τόσο πολύ να ιδη τας εικόνας μου! Μου φαίνεται μάλιστα πως έχει μεγάλη κλίσι για τη ζωγραφική. Να έδλεπες πως μ' εκύτταζε με τα ματάκια του τα γαλανά...

— Μπα! κι αυτό γαλανά μάτια έχει; — Ναι, γαλανά πολύ βαθειά, αποκλίνοντα προς το ίσχροον, όπως τα ματάκια του παιδιού μας και τα μαλλιά του είνε τα ίδια, πυκνά, καστανά και σγουρά. Φυσικά τα φορέματά του είνε πτωχικά! αλλά είνε πολύ καθαρά και το όλον του παιδιού αποπνέει μίαν δροσερότητα. Μου φαίνεται ότι είνε αδύνατον να το ιδη κανείς και να μη το αγαπήση.

Ο κ. Ένσορτ όμιλει ακόμη, όταν κτύπημα δειλόν ηκούσθη εις την θύραν. Όταν ηνοιγήθη, εισήλθον κρατούμενα εκ της χειρός τα δύο θελκτικά παιδιά, τα όποια έπερίμενον ο ζωγράφος, με κάποια συστολήν, άλλ' όχι με άδειότητα. — Βλέπετε, κύριε, ότι σας έφερα και την Δεάν, ειπεν ο Φίλιππος, υπερφηανος δια το κατόρθωμά του.

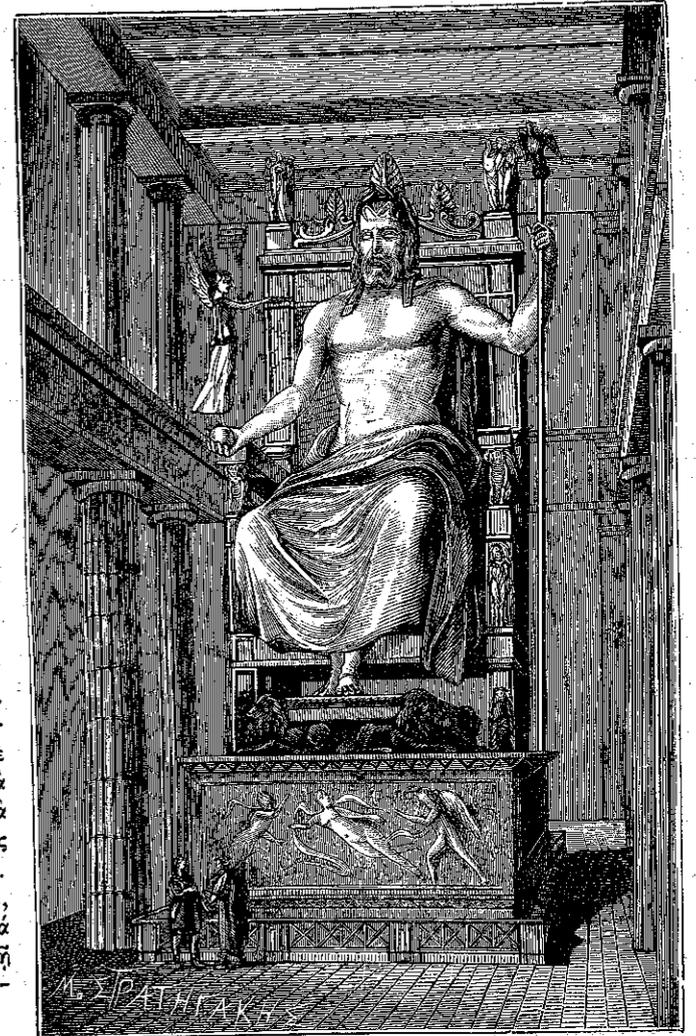
Εις τον ζωγράφον εφάνη ακόμη ωραιότερος η την προτεραίαν, με τα ζωγρά του χρώματα, με τους σπινθηροβο-

λύντας όφθαλμούς του και τους βοστρύχους της κόμης του, πίπτοντας επί του λευκοϋ και άγνου του μετώπου. Η Άντωνία του είχε φορέση τα κυριακάτικα του, βλούζαν άσπρη και πανταλοτάκι κυανούν. Με το ένα χέρι εκράτει την ψάθαν του, με το άλλο έσφιγγε την χείρα της Δεας, ως αν έφοβετο μήπως του φύγη. Το ροδόχροον προσωπάκι του κορασίου δεν είχε την πλήρη θλίψεως και ανησυχίας έκφρασιν της προτεραίας. Έξεφράζεν απεναντίας έλπίδα και χαράν. Και ητο τόσο θελκτική με το ελαφρόν μειδίαμα, το διανοήγον τα χείλη της και με το ταπεινόν και συνεσταλμένον της ύφος, το όποιον εν τούτοις ούδεν είχε το άδεισιον η άπειρόκαλον. Έκράτει το μικρόνκάνιστρόν της, έντός τουόποιου εύρίσκετο η Έσμεράλδα με την ποικιλόχρομον στολήν της χορευτριας, συνοδευομένη υπό της Τζαλῆς, της αιγός με τα χρυσά κέρατα.

Ο κύριος Ένσορτ υπεδέχθη με πολλήν χαράν τα δύο παιδιά και τα έπαρουσίασεν εις την σύζυγον του. — Έδω είνε, Λαύρα, τα μικρά μου μοδ έλα, τη ειπε. Πως σου φαίνονται; Η κυρία Ένσορτ εκύτταζεν όλίγον την Δεάν, άλλ' οι μαύροι και μελαγχολικοί της όφθαλμοι προσηλώθησαν επί του προσωπου του Φίλιππου, τον όποιον παρετήρησεν επί πολυ με βαθείαν συγκίνησιν και εκπληξιν ζωηράν. Δεν επρόφερε λέξιν! αλλά μετά τινας στιγμάς, απέστρεψε την κεφαλήν, εκάλυψε το πρόσωπον με τας χείρας και ήρχισε να κλαίη.

Ο κύριος Ένσορτ ώδήγησε τα παιδιά εις άλλο μέρος του δωματίου, δια να μη λυπηθοϋν, δλέποντα την σύζυγον του κλαίουσαν. Απεναντίας προσεπάθησε να τα ενθαρρύνη δια παντοειδών περιποιήσεων. Τοις έδειξεν οτι υπήρχεν εις το δωμάτιον αξιοπερίεργον τοις έδει-

ξε τας εικόνας του και τοις ειπε τι παρίστανε κάθε μία τοις έδειξε τα φυτά και τα άνθη, τοις προσέφερε καρπούς και ζαχαρωτά. Έξήγαγε την Έσμεράλδαν από το κάνιστρον της Δεας, εισήγαγεν εις την θέσιν της εν χαρτονομίσμα πέντε δολλαρίων και έστησε το άγαλμάτιον επί της ίδιας τραπέζης, ως συμπλήρωμα του Κουασιμόδου. Τέλος, απ' ου ειδεν ότι τα παιδιά εξεθαρρύνθησαν αρκετά,

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

έτοποθέτησε νέαν όθόνην επί του όκρίβαντος και ειπών εις τα παιδιά ότι θα εζωγράφιζε την εικόνα των, τα έτοποθέτησεν ενώπιόν του. Εις την αρχήν ο Φίλιππος ητο κάπως ανήσυχος απ' ενός ηθελε να πηγαίνη πλησίον του ζωγράφου, δια να βλέπη τι κάμνει! άλλ' εζ άλλου η επιθυμία την όποιαν είχε να φανη εύπειθής και να ποζάρη κ α λ ά, του επροξένησε την ανησυχίαν εκείνην, την εκδηλουμένην δια ακουσίων νευρικῶν κινήματων. Επί τέλους κατώρθωσε να νικήση τον εαυτόν του και να ποζάρη τόσοον καλά, όσον και η Δεά, η όποία εστάκετο ακίνητος ως άγαλμα, συνειθισμένη καθως ητο

να ποζάρη, διότι πολλάκις είχε χρησι-
μεύση ως πρότυπον εις τον πατέρα της.

Ενῶ ὁ κύριος Ἐνσορτ ἐζωγράφιζε,
καθολοκληρίαν βυθισμένος εἰς τὴν ἐρ-
γασίαν του, ἡ κυρία Ἐνσορτ εἶχε σύ-
ρη μίαν πολυθρόναν πλησίον τοῦ συζύ-
γου της καὶ καθήσασα ἤρχισε πάλιν νὰ
κυτάζῃ τὸν Φίλιππον. Ὁ ζωγράφος ἤ-
θελεν ὥστε ἡ πρώτη αὐτῆ ἐπίσκεψις τῶν
παιδιῶν νὰ τοῖς εἶνε πολὺ εὐχάριστος,
διὰ νὰ ἐπιθυμήσουν νὰ ἐπανεέλθουν.
Διὰ τοῦτο, ὀλονεν ζωγραφίζων, τοῖς ὠμί-
λει μὲ πολλὴν γλυκύτητα καὶ τὰ ἥρώτα
περὶ διαφόρων πραγμάτων. Προπάντων
ἤθελε νὰ μάθῃ πῶς ὁ πατὴρ τῆς Δέας
τὴν ἀφῆσε νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ ἐργαστήριόν
του, μετὰ πολλὰς δὲ ἐρωτήσεις κατώρ-
θωσε νὰ τῆ ἀποσπάσῃ τὴν δειλὴν ὁμο-
λογίαν ὅτι ἡ ἀδεία τῆ ἐδόθη διὰ νὰ
κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰγο-
ράσῃ ὁ καλλιτέχνης τὸν Γελοῦντα
Ἀνθρωπον τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

Ὁ καίμενος ὁ πατέρας πῶς τὸ
θέλει αὐτὸ τὸ βιβλίον εἶπεν ἡ Δέα. Θαυ-
μάζει τόσο τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ καὶ ἔ-
πειτα αἱ εἰκονογραφαὶ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου,
καθὼς λέγει, εἶνε τόσο ὠραῖαι!

Ἐν ᾧ ἡ Δέα διηγείτο τὴν συγκι-
νητικὴν τῆς ἱστορίας ὁ κύριος Ἐνσορτ
ἐκύτταζε τὴν σύζυγόν του. Ἐκείνη, ἂν
καὶ παρετήρη τὸν Φίλιππον, ἤκουε
ὁμως τὴν Δεάν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν-
διαφέροντος. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἦτο
πλέον τόσο μελαγχολικόν.

Μετὰ δύο ὥρων ἐργασίαν, ἡ ὁποία
ἐννοεῖται ὅτι εἶχεν ἀρκετὰ διαλείμματα
ἀναπαύσεως, ὁ καλλιτέχνης εἶπεν εἰς
τὰ μικρά του μὲ δέλα ὅτι δὲν τὰ
ἐχρημάζετο πλέον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τότε πρέπει νὰ πηγαίνομεν, εἶπεν
ὁ Φίλιππος ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς ὀθό-
νης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡδὴ ἀμυ-
δρὸν σχεδιογράφημα τῆς ἰδίας του μορ-
φῆς ὡς καὶ τῆς Δέας. Ἦθελα καλλι-
τερα νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ σας βλέπω
ποῦ ζωγραφίζετε; ἀλλὰ σήμερα δὲν
εἰμπορῶ. Ἡ Κελίνα μὲ περιμένει νὰ
πάρω τὰ ἄνθη καὶ νὰ τα πωλήσω.

Ἀμὲν ὁ Χόμος που κοιμάται ἀκο-
κῶν ἀπὸ τὸ τραπέζι; προσέθεσεν ἡ
Δέα. Τοῦ εἶπα νὰ με περιμένῃ, πρέ-
πει νὰ πάγω νὰ τον εὔρω, εἰδεμὴ θὰ
βαρεθῇ.

Ναί, νὰ πάτε, παιδιὰ μου, εἶπεν
ὁ ζωγράφος; ἀλλὰ θὰ ἐλθετε χωρὶς
ἄλλο αὐριον τὸ πρωῒ, ἀλήθεια; Ὅριστε
λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐσταθήκατε τόσο φρόνι-
μα σήμερα.

Καὶ ταῦτα λέγων, προσέφερεν εἰς τὰ
παιδιὰ ἀπὸ ἓν δολλάριον καινουργές.
Ὁ Φίλιππος ἐμειδίασε περιχαρῆς
— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὀλη
τὴν ἡμέρα νὰ ἐπωλοῦσα ἄνθη, δὲν θα
ἐκέρδιζα τόσα.

Ἡ Δέα ἐξ ἄλλου περιέστρεψε τὸ νό-

μισμα εἰς τὰς χεῖράς της, ἐξετάζουσα
αὐτὸ προσεκτικῶς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη,
ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι ἦτο πραγ-
ματικόν καὶ ὄχι πλάσμα τῆς φαντασίας
της.

— Ἐνα δολλάριον! πέντε φράγκα!
εἶπε μετὰ χαρᾶς, ἀφ' οὗ ἤλθε κάπως
εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Ἐνα δολλάριον!
Φθάνει ἀρὰ γε, κύριε, διὰ νὰγοράσω τὸ
βιβλίον;

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν το πιστεύω
ἀλλὰ αὐριον, ὅταν θὰ ξαναέλθῃς, θὰ
σου δώσω ἄλλα τόσα.

— Εἰμπορῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Δέα μὲ
κάποιον δισταγμὸν, νὰ σας φέρω αὐριον
ἓνα σύμπλεγμα τοῦ πατέρα, διὰ νὰ το
ἰδῆτε; Παριστάνει τοὺς Ἐργάτας
τῆς Θεοῦ ἀλάσσης, (οἱ Ἐργάται
τῆς Θεοῦ ἀλάσσης εἶνε ὁ τίτλος
ἐνός ἔργου τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.) Εἶνε
πολὺ εὐμορφον. Εἰμπορῶ νὰ σας το
φέρω;

— Βεβαίως, παιδί μου, νὰ μοῦ το
φέρῃς. Θέλω πολὺ νὰ το ἰδῶ. Καὶ ἂν
δὲν το ἀγοράσω ἐγώ, πιθανὸν νὰ το ἀγο-
ράσῃ κανένας φίλος μου.

— Μὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὸν, κύριε. Ὁ
πατέρας λέγει ὅτι αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα
κοστίζει ἑκατὸ φράγκα. Εἶνε μεγάλο
ξεύρετε, τόσο δὲ μεγάλο!

Καὶ ἡ Δέα ἐξέτεινε τὰς μικρὰς της
χεῖρας, διὰ νὰ παραστήσῃ τὰς διαστά-
σεις τοῦ συμπλέγματος.

— Ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ βαρὺ, ὥστε
νὰ το φέρῃς μόνη σου!

— Ὁ Φίλιππος θὰ με βοηθήσῃ, εἶπε
τὸ κοράσιον μετὰ πεποιθήσεως.

— Βέβαια θὰ σε βοηθήσω, Δέα, εἶπε
τὸ παιδίον. Γιὰ σένα που εἶσαι μικρὸ
κορίτσι, τὸ σύμπλεγμα θὰ εἶνε βαρὺ
ἀλλὰ γιὰ μένα που εἰμὶ ἀγόρι δὲν
πιστεύω.

Τότε, ὑποκλιθεὶς εὐγενῶς, ἔτεινε τὴν
χεῖρά του εἰς τὴν κυρίαν Ἐνσορτ, λέ-
γων διὰ τῆς γλυκαίας καὶ συμπαθοῦς
αὐτοῦ φωνῆς.

— Καλημέρα σας, κυρία!

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔλαβε τὴν μικρὰν
ἐκείνην χεῖρα καὶ εἴλκυσε τὸ παιδίον
πλησίον της. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκύτ-
ταζε τὸν Φίλιππον μὲσα ἔστα μάτια,
καλὰ, καλὰ, ἐπειτὰ τὸν ἐνηγκαλίσθη
καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἐφίλησεν ὁμοίως καὶ τὴν Δεάν, ἀλλ'
ὄχι μὲ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην, μὲ
τὴν ὁποίαν ἐφίλησε τὸν Φίλιππον.

— Εἶνε χαριτωμένα καὶ τὰ δύο, εἶπε
πρὸς τὸν σύζυγόν της μὲ μειδιᾶμα, τὸ
πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη
της ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν.

— Χαίρετε, κύριε, εἶπεν ἡ Δέα ἀπὸ
τὴν θύραν. (Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἡδὴ
κατέλθῃ τὴν κλίμακα, ἀπὸ τὴν ἀνυπο-
μονησίαν του νὰ δεῖξῃ τὸ δολλάριον εἰς
τὴν Κελίναν.) Χαίρετε, κύριε. Αὐ-

ριον θὰ σας φέρω τοὺς Ἐργάτας
τῆς Θεοῦ ἀλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΙΩΣΗΦ

Ὅταν ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Δέα ἐδειξαν
εἰς τὴν Κελίναν τὰ δολλάρια τὰ ὅποια
εἶχον κερδίσει τόσον γρήγορα, ἡ ἀγαθὴ
γραιὰ ὑπερεχάρη.

— Ἄ, τώρα, παιδάκι μου, πηγαί-
νομε καλὰ! εἶπε μειδιῶσα. Ἦθελα νὰ
ἐκάμνε ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος καὶ τὴν
εἰκόνα τοῦ Διλυβελ' ἀλλὰ εἶνε πολὺ
ἀσχημος, ἐπρόσθεσε μὲ βαθὺν στεναγ-
μὸν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς
ἐγίνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ πατέρας του
ἦτο πολὺ εὐμορφος ἄνθρωπος ἢ ἀδελ-
φός του ἦσαν τὰ δύο εὐμορφότερα κορί-
τσια που εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Τί
θὰ το κάμω αὐτὸ τὸ παιδί κ' ἐγὼ δὲν
εἰσεύρω! (Βαθμηδὸν τὸ φαιδρὸν μειδι-
αμα τῆς Κελίνας ἐξηλείφθη.) Καὶ εἶνε
ἓνας ψεύστης! Πού τα βρίσκει τόσα ψεύ-
ματα! Τὰ σοφίζεται καὶ τα γεννᾷ μὴ
χαρὰ ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶνε ποῦ δὲν τα θυ-
μᾶται ὑστερα, γιατί δὲν ἔχει πολὺ δυ-
νατὴ μνήμη. Φαντασθῆτε ἐνῶ χθὲς μοῦ
ἔλεγε ὅτι ἔπεςε ἔστο ποτάμι — καὶ το
ἀκούσατε δὲ μὲ ταυτιά σας, — σήμερα
ἐκλεγε καὶ ὀρκίζετο πῶς δὲν μοῦ εἶπε
τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπαίξε, λέει, μὲ κάτι
παιδιὰ καὶ ἐκεῖ ἔχασε τὸ πανέρι του.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἀνυπομονοῦσαν νὰ
διηγηθοῦν τὰ συμβάντα τῆς πρωίας καὶ
δὲν ἀφῆκαν τὴν Κελίναν νὰ ἐξακολου-
θῆσῃ τὰ παράνοια της.

— Κελίνα, ἔλεγεν ὁ Φίλιππος, ὠραι-
ότερο σπῆτι δὲν εἶδα ποτὲ μου. Τί ὤ-
ρατες, τί θαυμάσιες εἰκόνας που ἔχει.
Καὶ ξεύρεις, τὲς κάμνει μόνος του!
Μοῦ εἶπε νὰ ξαναπάμε γιὰ νὰ τελειώσῃ
τὲς εἰκόνας μας. Καὶ ἡ κυρία μᾶς ἐφί-
λησε καὶ τοὺς δύο, ἀλήθεια, Δέα; καὶ
μας εἶπε: Λοιπὸν αὐριον.

— Καὶ θὰ του πάγω τοὺς Ἐργά-
τας τῆς Θεοῦ ἀλάσσης, εἶπεν ἡ Δέα,
τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας, τὸ συνήθως
ὠχρὸν, ἦτο κατακκόκινον σήμερον. Ὁ
κύριος μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μοῦ το πωλήσῃ
ἑκατὸ φράγκα. Φαντάσου τὴ χαρὰ τοῦ
καίμενου τοῦ πατέρα!

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.

Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.
Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.
Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.
Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.
Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα!
εἶπεν ἡ Κελίνα νὰ τύχῃ μὴ φορὰ.
Ἄνοιξε ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελείωσε!
Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς
ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν
ὄρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τα χρή-
ματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα
μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε
ἔστα σπῆτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, σεῖς,
κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θεία Ἀντωνία
καὶ σεῖς, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας.

(*Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ

Ὁ Παυλάκης εἶνε τεσσάρων ἐτῶν,
Ὁ Παυλάκης εἶνε μονάκριβος.
Ὁ Παυλάκης εἶχε καὶ ἓνα ἀδελφὸν με-
γαλῆτερον κατὰ δύο ἔτη, ἀλλὰ οἱ γονεῖς
του τὸν ἔχασαν πρὸ δύο ἐτῶν, ἀκριβῶς
ὅταν εἶχε τὴν σημερινὴν ἡλικίαν τοῦ Παυ-
λάκη.

Αὐτὰ κόκκινα τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἔβα-
ψαν εἰς τὸ σπῆτι, ἔνεκα τοῦ πένθους.

Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ εἶχαν βάρη,
ὁ Παυλάκης ἦτο μολὶς δύο ἐτῶν.

Ἄν λάβετε ὑπ' ὄψει σας ὅλ' αὐτὰ, θὰ
ἐννοήσατε πῶς ὁ Παυλάκης δὲν εἶχεν ἰδῆ
ἔως τώρα κόκκινα αὐγά, — τοῦλάχιστον δὲν
τα ἐθυμείτο, δὲν τα ἤξευρεν.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ
Πάσχα, ἡ μητέρα του τῷ ἔλεγε:

— Αὐριον μεθαύριο θὰ ἐλθῇ τὸ Πάσχα...
θὰ λένε τὸ Χριστὸς Ἀνάστη. ... θὰ κάμω-
με τσουρέκια. ... θὰ κάμωμε κόκκινα αὐ-
γά. ... ὁ Παυλάκης θὰ πάρῃ ἓνα κερί χρυ-
σὸ καὶ θὰ πάγῃ ἐστὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ κάμῃ
χρυσὸ δόντι.

Ἄλλ' ἀπ' αὐτὰ ὅλα που ἀράδιαζεν ἡ
μητέρα, ὁ Παυλάκης ἐσυλλογίζετο τὰ τσου-
ρέκια καὶ τὸ χρυσὸ δόντι.

— Τσουρέκια; ἔλεγε ἀπ' αὐτὰ που ἐκά-
μαμε καὶ τὰ Χριστούγεννα;

— Ἀκόμη καλλιτέρα, ἀπῆντα ἡ μητέρα.

— Καὶ θὰ κάμω χρυσὸ δόντι; πῶς θὰ
κάμω χρυσὸ δόντι;

— Ὅθι κοινωνήσῃς, ἀπῆντα ἡ μητέρα,
καὶ ἄμα κοινωνήσῃς ἓνα δοντάκι χρυσὸ θὰ
φωτράσῃ ἀμέσως εἰς τὸ στοματάκι σου.

— Ἀλήθεια; ὦ, τί ὠραῖο ποῦ θὰ εἶνε!
Καὶ ποῦ, μαμμά; ἐπάνω ἢ κάτω;

— Ἐεῦρω κ' ἐγὼ; Ἐπάνω ... κάτω
... ὅπου θέλει ὁ Χριστὸς.

— Μὰ γιατί, μαμμά, τὰ Χριστούγεννα
ποῦ ἐκοινωνήσα, δὲν ἔκαμα χρυσὸ δόντι;

— Ἐεῦρεῖς γιατί; Γιατί ὅποιος δὲν εἶνε
ἄγιος νὰ κοινωνῆσῃ, δὲν κάνει χρυσὸ δόντι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄγιος, μαμμά;

— Ἔτσι φαίνεται δὲν ἄκουες τὸν πα-
τέρα σου καὶ θυμοῦμαι μάλιστα πῶς λίγο
πρὶν κοινωνήσῃς ἔκλαυσε ἀπὸ πένθος...

— Δὲν κάνει λοιπὸν, μαμμά;

— Ὅχι, παιδάκι μου, δὲν κάνει. Πρέ-
πει νὰ εἶσαι καλὸς καὶ φρόνιμος, νὰκοῦς
τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ μὴ κλαῖς, ἂν θέ-
λῃς νὰ κοινωνῆς καὶ νὰ κάνῃς χρυσὸ δόντι.

— Θέλω, μαμμά, θέλω. Νὰ ἰδῆς τί φρό-
νιμος ποῦ θὰ εἶμαι! Τί ὠραῖο ποῦ θὰ εἶνε
τὸ χρυσὸ μου δοντάκι.

Καὶ διὰ τὰ κόκκινα αὐγά οὔτε λόγος.
Ἄλλὰ ὅταν ὁ Παυλάκης τὰ εἶδεν ἔξωφρα
τὴν Μεγάλην Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα — τὰ
εἶχαν βάρη ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ τα εἶχαν
βάλῃ μέσα εἰς ἓνα πανέρι, — ἐπῆγγε νὰ
πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ποτὲ δὲν ἐφάν-
τάζετο ὅτι θὰ εἶνε τόσο ὠραῖα.

— Κόκκινα αὐγά! ἐφώναζε χοροπηδῶν.
Κόκκινα αὐγά! Ἐλα, μαμμά, νὰ ἰδῆς τί
ὠραῖα ποῦ εἶνε τὰ κόκκινα αὐγά! ... Στὴν
ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν μπουκέτο ἀπὸ
τριαντάφυλλα; μὰ σὰν ἐπῆγγα κοντά, εἶδα
πῶς ἦταν αὐγά κόκκινα. Τί γλυκὰ ποῦ θὰ
εἶνε, μητέρα... Γιατί βέβαια δὲν θὰ εἶνε
σὰν τὰ ἄσπρα... ἔ; ... Πότε θὰ τα φάμε
μαμμά; Τώρα; ἔ, τώρα;

— Ὅχι τώρα, παιδί μου. Δὲν κάμνει
τώρα εἶνε ἀμαρτία! τώρα νηστεύουμε.
Θὰ τὰ φάμε τὴν Κυριακὴν... τὸ Πάσχα.
Ἄμα θὰ γυρίσῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ μὲ
τὸ χρυσὸ δόντι, θὰ σοῦ δώσω δύο κόκκινα
αὐγά.
— Κρίμα, εἶπε μὲ κατεβασμένα μούτρα
ὁ Παυλάκης; κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ τὰ φάμε
τώρα... Ἐγὼ τώρα ἤθελα νὰ φάγω ἓνα.
Δός μου ἓνα, μητέρα!
— Ἄ, αὐτὸ δὲν γίνεται! Ἄν φᾶς τώρα
αὐγὸ, δὲν κάνει νὰ κοινωνήσῃς. Τώρα εἶνε
μεγάλῃ ἐβδομάδα. Μόνον τὸ Πάσχα τρώ-
γουν κόκκινα αὐγά. Ἔχε λιγάκι ὑπομονή·
σαράντα μέρες θὰ τρώμε ὅλο κόκκινα αὐγά.
Ὁ Παυλάκης δὲν ἀπῆντησε τίποτε καὶ
ἡ μητέρα του ἐκούφε τὸ πανέρι μὲ τ' αὐ-
γὰ μέσα εἰς ἓνα μεγάλο ἐμάρι.

Ὁ Παυλάκης δὲν ἐμποροῦσε νὰ ἴσου-
χάσῃ. Τοῦ ἔκαμαν μεγάλῃ ἐντύπωσιν τὰ
κόκκινα αὐγά καὶ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ φάγῃ
ἓνα. Ἐπροσπάθησε νὰ καταφέρῃ τὴν μη-
τέρα του νὰ τοῦ δώσῃ, ἀλλ' ἄμα εἶδε ὅτι
ἐκείνη δὲν ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ
τὸν εὐχαριστήσῃ, ἄρχιος νὰ συλλογίζεται
ὅτι ἔπρεπε νὰ παρῇ μόνος του ἐν αὐγῶ.
— Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα, ἐσυλλο-
γίζετο. Ἡ μαμμά μοῦ εἶπε νὰ μὴ παίρνω
ποτὲ τίποτε μόνος μου. Ἐπειτα τώρα δὲν
κάνει νὰ φάγω αὐγὸ, γιατί νηστεύω...
Ἀλλὰ μὲ ὅλ' αὐτὰ ἡ ἐπιθυμία του ἦτο
ἀκατανίκητος. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ βγάλῃ
ἀπὸ τὸν νοῦν του τὰ κόκκινα αὐγά καὶ τὸ
ζωηρὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε διὰ
τῆς φαντασίας αἰωνίως ἐμπρὸς του, ἦτο εἰς
πειρασμὸς.

Ποῖος εἰσεύρει ὁμως ἂν θὰ ἐξετέλει τὸ
σχέδιόν του, ἂν δὲν ἤθελε τοῦ δοθῆ μίαν
καλὴ εὐκαιρία. Τὸ Σάββατον τὸ πρωῒ ἡ
μητέρα του ἐξέχασε τὸ ἐμάρι ἀνοικτόν. Ὁ
Παυλάκης ἦτο μόνος εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὰ κόκκινα αὐγά μέσα
εἰς τὸ πανέρι. Ἔτσι νὰ ἔκαμνε τὸ χεράκι
του, θὰ ἔπερνε ἓνα καὶ θὰ τὸ ἔρωγε, χωρὶς
νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ τὸ
κάμῃ; ... Ἡ μητέρα του τοῦ εἶπεν ἄλλοτε
ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε πανταχοῦ παρὼν καὶ
βλέπει ὅλας τὰς πράξεις, Ἄλλ' αὐτὸ
τὸ ἐξέχασε — ὅπως δὲ τὸ ξεχνοῦν πολλάκις
καὶ παιδιὰ πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν Παυ-
λάκη.

Ἐπῆγγε λοιπὸν ἓνα αὐγὸ κόκκινο, τὸ
ἔσπασε, τὸ ἔφαγε καὶ ἐφρόντισε νὰ πετάξῃ
τὰ ξωφύλια ἀπὸ τὸ παράθυρον κάτω εἰς τὸν
δρόμον, διὰ νὰ μὴ τα ἰδοῦν εἰς τὸ σπῆτι.
Ἦνε περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὸ εὔρε
πολὺ-πολὺ νόστιμον καὶ ὅτι δὲν εἶπεν εἰς
κανένα τίποτε. Παιδί τεσσάρων ἐτῶν ἔχει,
βλέπετε, καὶ τὴν πονηρίαν του Ἄμὲ
πῶς;

Καὶ ὁμως κάποιος τον εἶδε! ...
Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐπῆγγε τὸ /ρυ-
σοτόλιστο κεράκι του ὁ Παυλάκης, ἐπῆγγε
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐκοινωνήσε. Ὅταν
ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτι ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν
εἰς τὴν μητέρα του.

— Μητέρα, ἐφώναζε ἐκοινωνήσ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παραγών εις την ψυχάν ημών διαπαιδείαν, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδοσ Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6—13 Ἀπριλίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 13—14

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠ' ΟΛΟΥΣ περισσότερον ἢ Μάρθα, — ἡ καλὴ αἰκονόμος μου Μάρθα μετὸ πλουμιστὸ της τσεμπέρι καὶ μετὰ ἄσπρα της μαλλιά, — θάρρησον νὰ ξεχάσῃ τὴν Πρώτην μου Κυριακὴν !
Θά σας διηγηθῶ τὸ πάθημά της, διὰ νὰ κρίνετε μόνοι σας.
— Μάρθα, εἰποῦσά σου, τῆς εἶπα τὸ Σάββατον τὸ πρῶτ' αὐριον εἶνε Κυριακὴ, ἡ Κυριακὴ μας, ἡ Πρώτη Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. Αὐριον θὰ γίνῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ συναναστροφή τῶν παιδιῶν. . .
— Ἐχει νὰ γίνῃ γλέντι ! ἐπρόσθεσον ὁ Ἀνανίας.
— Γλέντι ! εἶπον ἐν χορῷ αἱ ἀδελφαὶ του.
— Ῥόν ! Ῥόν ! Ῥόν ! ἔκαμε καὶ ἡ Πίσσα.
— Ἐννοιά σας ! ἐγὼ ξεύρω, κυρία, εἶπεν ἡ Μάρθα. Νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ μείνετε σὲ δλα εὐχαριστημένη. . . ἐγὼ ξεύρω.
Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕως τὴν ὄραν τῆς συναναστροφῆς, ἡ Μάρθα, ἡ ἀκούρατος, ἡ δραστηρία Μάρθα, ἤτο εἰς τυρετώδη κίνησιν. Ἐφερεν ὄλο τὸ σπῆτι ἀνω

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη, ἐπειδὴ ὁ υἱὸς του ἦτο φρόνιμος διὰ τὴν ἐβδομάδα, τοῦ ἠγόρασαν ἕνα χαρτὶ ζαχαρωτὰ.

— Νά, τῷ εἶπε, νὰ τα φυλάξῃ καὶ νὰ τρῶς ἀπὸ λίγα-λίγα καθὲς μέρα.

Ἄλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Πετράκης δὲν εἶχε κανένα.

— Πῶς ; τὰ ἔφαγες δλα ; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατέρας του.

— Ναι, πατέρα, ἐθυμώθηκα τὴν παραγγελίαν σας.

— Ποίαν παραγγελίαν ;

— Δὲν μου εἶπατε μία φορὰ νὰ μὴ ἀναβάλλω ποτὲ διὰ τὴν αὐριον, ὅ, τι ἐμπορῶ νὰ κάμω σήμερον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καστελλιώτου

Ἡ Διλή — Μαμμά τὸ σαποῦνι μου εἶνε ἀρροστο.

Ἡ μητέρα. — Πῶς το ἐνόησες ;

Ἡ Διλή. — Μὰ νά, μαμμά, ἡμέρα τὴν ἡμέρα δλα λιγνύει !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρευνητοῦ

Γινεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ ἑπτῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἐπὶ πολὺς ἡμέρας διακόπων τῶν ἐργασίων, δὲν ἠδυνήθημεν ἐκδώσωμεν φυλλάδιον τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, ἐφ' ᾧ αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν. Τὴν ἐλλειψὴν θάναπληρώσω εὐθὺς ἀμέσως τὸ προδεχῆς φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε διπλοῦν.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χριστὸς Ἀνάστη ! Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς δλουε καὶ εἰς δλας. Καὶ μοὶ μετὰ τὸ Χριστὸς Ἀνάστη, ἔχω μίαν εὐχάριστον εἰδησιν δι' ὄλους καὶ δι' δλας : Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε δι' π λ ο ῦ ν, θὰ δημοσιεύσω τὴν Ἀ' Κυριακὴν μου, μετὰ τὴν τῶσον ἀνυπομῶνας περιμενομένην εἰκόνα μου. Τί ἔχει νὰ γίνῃ, τί ἔχει νὰ γίνῃ ! . . .

Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐλληνίς Καλλιτέχνις ! Ἐγίμισαν τὰ μάτια μου δάκρυα καὶ θολὰς, θολὰς διέκρινα τὰς σκληρὰς λέξεις, δι' ὧν μοὶ ἀνήγγειλες τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός, τῶσον που ἐδυσκολεύθημ νὰ τας πιστεύσω. . . Με δάκρυα μοὶ ἔγραψες, με δάκρυα σὲ ἀνέγνωσα. Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ἀλλοίμονον, εἶσαι πλέον τώρα ὄρανή, μικρὰ μου φίλη ! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινού ἡμῶν Πατρός, ἀς ἀναπληρώσῃ τὴν ἀναπλήρωτον ἀγάπην τοῦ πατρός σου. Αὐτὸς ἀς σε παραρηγορήσῃ εἰς τὸ τόσῳ δεινὸν δυστύχημα. Σὺ ὀφείλεις νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ ὑποτάσσῃσαι εἰς τὰς θελήσεις τῆς Θεῆας Προνοίας ἀγογγύσως. . .

Κάθε τι ποῦ μοὺ στέλλεις, πρέπει νὰ το ὑπογράφῃς, ἀγαπητὴ Δ Ζαλοκώστα Δι λύσεις σου ἦσαν ἀνυπόγραφοι. Εὐτυχῶς δὲ παρατήρησα ὅταν ἦνοιζα τὸ γράμμα σου καὶ ἐσημείωσα μόνη μου τὸ ὄνομά σου, εἰ δὲ μὴ θὰ ἐπήγαιναν χαμέναι αἱ λύσεις σου, διότι ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς ἐσελεγγεως δὲν θὰ ἤξευρα τίνας θὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ἀνυπόγραφον χαρτὶ.

Προτιμῶς τὸν «Καίσαρα Κασκομπέλ» ἀπὸ τὸ ἐν Ὀλιγονεύσει «Ὀμηρεῖας ; χαιρὸν πολὺ. Καὶ ἐμένα μοὺ φαίνεται θαύμα πῶς δὲν ἔφαγεν τὴν ἀρκούδα ἐκείνην τὸν Ἀλέκον ! . . . Φαντάσου νὰ τὸν ἔτρωγε. . . πῶ, πῶ ! Ἀλήθεια λοιπὸν ἔχεις ἰδικὴν σου βιβλιοθήκην ; καὶ ὄλα ἀπὸ βιβλία χρυσοδεμένα ; Ἄ, αὐτὸ σε τιμὰ πολὺ. Εὔγε,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Μαΐου 1896.

167. Στοιχειώδης γρίφος.
Ἐκ συλλαβῆς συνίσταται μίαν, μίαν καὶ μόνην καὶ δι' ἑμοῦ ἀειθαλῆς ἐν δένδρον φανερόν. Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἂν θέλῃς νὰ ποθῶλῃς εἰς ἀδηφάγον ζῶον τὸ δένδρον μεταβάλλεις. Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ἐμμ. Καρδαμάκη

168. Στοιχειώδης γρίφος.
Διῶξεν καὶ βάλε ἰ καὶ ἀμέσως ἴς τὴ στιγμὴ τὴν μαγειρικὴν θ' ἀφῆσθ, ἴς τὰ καρθία θὰ πηδῆσθ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λιούκῆς Βιολετίου

169. Μωσαϊκόν.
Ἐμὲ ἂν χάσῃ τὸ ἄρωμα θὰ παύσῃ νὰ μυρίζῃ. Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ζέφυρος θὰ παύσῃ νὰ δροσίζῃ. Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ ἥλιος θὰ παύσῃ νὰ δροσίζῃ. Ἐμὲ ὁ μήλος ἔχασεν ἰ ἔπαυσε νὰ γυρίζῃ. Ἄν τώρα δσα χάθησαν ταύτης καὶ τα κολλήσῃ, θαύμα θὰ κάμῃς, καὶ θεὸν ἀρχαῖον θάναστῆσῃ. Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιτοπούλου

170. Ἀστήρ.
+ + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων,
+ + + ὥστε νὰναγινώσκεται καθέ-
+ + + τως τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς
+ + + Περσίας, ὀριζοντίως τὸ ὄ-
+ + + νομα εὐρωπαϊκοῦ κράτους
+ + + καὶ διαγωνίως τὰ ὄνοματα
+ + + δύο κομπολέων τῆς Ἑλ-
+ + + λάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Φαλήρου

171. Λεξιθηρία.
Τίνας Ἑλληνικοῦ χωρίου τὸ ὄνομα ἐκ πέντε συλλαβῶν ἀποτελουμένον περιέχει πέντε ἄλλα καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνήεν ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Η. Πονταζοπούλου

172—176. Μαγεικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οὐδηήτου γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις :

Κλάδος, κυρτῶς, θεσμός, κύκλος, ἀπλῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. τοῦ Μαθηματικοῦ

177—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
Μεταθέτων καταλήλους τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον τὰ ὄνοματα τεσσάρων ποταμῶν.

1. Ὀρνῶδας. 2. Μάτσεις. 3. Βαινύδος. 4. Ὀζαίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμόνης τῆς Πεντέλης

181—185. Φωνηεντόγριφος.
Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφωνῶν σχηματίσον πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος δις εἰς ἐκάστην λέξιν ἐπαναλαμβάνομένου. Ἡ τάξις τῶν συμφωνῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι :

α') Τετράποδον. - β') Νῆσον. - γ') Ὑψηλὸν μέρος γῆς. - δ') Ἀνθος. - ε') Μέρος τοῦ ὀρέοντος.

1, ΣΝ.-2, ΡΠΣ.-3, ΣΡ.-4, ΔΑΝΤ.-5, ΣΝΤ. Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α'

Λ Υ Σ Ε Ι Σ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Φεβρουαρίου 1896

67. Παράσις (παράς, ἴος). — **68.** Ἄρατος, ἄρκτος. — **69.** Ἡ μαστίχη. — **70-71.** 1. Κίμων. 2. Χάρης. — **72-73.** 1. Ἄρα, θύρα, θήρα, Ἡρα, ἄρα, ἄρα. 2. Κρότος, Κρόνος, θρόσας, θρήνος, Ρήνος, Τήνος, τόνος, ὄνος, ὄλος, ἦλος, ἴχος. — **74-78.** Ἡ ἀναλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων τ καὶ ι, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : τῆρα, τίμιος, τρία, ὄστις, τοπίον. — **79.** Ἡ φωτιά. — **80.** Ἡ λέξις μονόλογος. — **81. ΣΕΛΗΝΗ** (1, Σέλας. 2, Ἐρωδίδος. 3, Λάιος. 4, Ἡπαρ. 5, Νεῖλος. 6, Ἡσίοδος). — **82. ΠΑΡΙΣΙΟΙ** (1, Πάρος. 2, Ρίον. 3, Σικάγον. 4, Οἶτη). — **83.** Ὁ χρόνος καὶ ὁ θάνατος εἶνε ἀνάλητοι.